l’ài encontrada, destrani tèndro
entant che ‘l sol cunà sul Brenta
el se cuciava de dré ‘l Bondon
‘n qoél dì smamì de primavéra

g’ài gatà dent ‘n de i òci mòri
en mar de lagrime sugade al vent
e qoél slusór, brìgol de istà
l’èra menùdola su ‘n ram de róro

l’ài vista sùbit, rosada ciàra
a ‘nfioramarme matine crùe
scoltando ‘l zìfol de ‘n merlo negro
sul ram de ‘n témbel, roš come ‘l šanch

Giuliano